

עליה נعلاה וירשנו אותה

וְעַבְדָּוֹת

הטא המגולמים לא היה בהזאת ייחבה על ארץ עצמה, אלא סמליה מהשיכת החקלאות שלט לאון. וזה הקלקל באמונה היותר נורא וואוּם¹⁴. מבני שהעמדו נמצאו על פניו כדור הארץ, لكن הכרחי והגוני במקורם אלהוּ והיסטורי שיהיה לו חלק מיוחד בכדור הארץ. "חיליך י' עמו, יעקב חבל נחלתו"¹⁵. גנבו של העם
בבבון חיל אלהוּ של האנושות ועיניה של הארץ בתורה חיל לילוּת של כדור הארץ, וזה שמי צדדים קשים יותר. שנים סתם אחד. אין לחשוב אחרת בשום פנים ואופין, במדינת שאין הבנה זו ממלאת אותה את כל ההכרה, יש מקומות
לכלולות באמונה, אותן בוגריה הדרתית של התא המגולם.

ןַעֲמָד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

כלו מתי מדובר – לטענו: כל

הרצעיס טנה טהו נמלט ליל ערכן מהצעיס נטה קיה הכהוו יוזה ותומר: מהו למפור. וקיה כל למד וحمد יוזה ומופר לו קדר, וישן צו, טמיה ימות קדום אימפורה. ולמהר הכהוו יוזה ותומר: יכלו מיס מן חמוץ. וכל טהה זו נפק מס — קיה עומדת יוזה. וכל טהה קו עותין כן, ובצנעה לרצעיס טנה עצו, ולמהר עמדו כוון הייס, וכיוון שרלוך מס' וממו: צמיה טעינו צחצון מהדק? חלו ובלכו זקנליין גליזום עד ליל חמפה עשל, וכיוון ארלו שונמאליה הנגינה נחמתה עשל, וול' מלה למד מהס — ידענו צחצון הדק מלוון, וככבר הרצעיס טנה כל גורה נצלמו, קבעו חומו לדול למוחו קיוס יוס טוב.

۲۷/۵ نیزه-۲۷

חינוך אין ויתורים¹⁶

הקדושה השמיימית נמסכת לאראז, שמיא ואדרעא נשקי אהדי¹⁷, "אתה לך לפני ד' בארכות גההיב¹⁸ – זו ארץ ישראלי¹⁹. ארץ ישראל היא ארץ החיים, מקור החיים, כי עורך מקור חיים²⁰. מיציאות של חיים אינה ניתנת לתולקה. גם בחלק הראשון של ספר אורות כתוב שארץ ישראל היא ארץ החיים²¹, ובוחניות אין יותרו.

"על כרחך אתה חי"²², אנו חיים על כרחנו, מותך חיינו, מותך הונצחים כאנו, הננו והשווים כל ישראל, מותך בראיות, שלמות וקומוות של חיים, כי את כל הארץ אשר אתה רואת, לך אנתנו ולודוך עד עולם"²³. "עד עולם" – זה עד עולם! כל הוויתורים, "אי עבדיך, לא מהני"²⁴, אנו שהווים של עמי-ישראל, של מציאות כל הדורות, כל הדורות שעברו ונולד הדורות שעתידים להיות, והוא נאם נאמנים.

סִגְנָה וּמְרֵא

לקרוע א"י לגזרים, לשלוּוח יד במקdash ד' לולול בחלק מתבנת אלוקים אשר ותו גוֹן ללחלה נחלה עלבניות

ארץ ישראל לישראל אירא ארץ חחאים אשר כל שפַע של חיים יונקים מהה שיראל מארץ הקודש, והיא לישראלי מהאיברים שהנשמה תוליה בהם. אשר גם חסרון כל שזו עמכב بعد היחסים בכיבוב הלב וכו' — וזה שורש העטם של עול'ם בבבל שקידש ארכ' שיראל קדושה שאנו אחריה קדושה, והגיהו הרבה דברים שלא במשום. ומודען בדורות ואלו והגיהו תולדותם, כי עלי'ם בבבל הגישו קדשות מה המה החלקים הבלתי מתחלקים ואם ייחור מהם אין יכולות ואת הדרי'ם כיבשו וקידשו. ובימים מי'ם הרת מלכים שאנו צריכים להתחזם בבורות כדי הרשות קדושה גם ליתר הגבולים שבבשו עלי'ם מגדים באם אלינו בצעותם לשירות. ולא דעתו ולא יבינו כי תחתו והדلون אין מתרשנות. אלא או' להיות או' לחדרו. — זה הכלל: יותר אפר' בהצהה.

וזאנם עובדה זו של שלילת זכותנו על ירושלים, שכמעט כל קינוטו של ירמיהו הנביא ווסבות על העיר רבתה עם רוזלים קודש שכניulin בחד בshort לב שאחרי התגלותנו והתגודהנו בגולה והוא לאלפים שנה וירדו בנו מנסאים והוא מששתיחותם כאוכלי אדים והי' הדין גונת נזחמו על מעשיהם לפיטס את ישראל וגם אדרי שפכו מעת משכרים סלקו דידים מן לבם, ויתנו אויז זהירה שמיכרים בוכחות של ישראל על ארץ קדש עם הארכיו בזה ויבגדו שוב בנו והוחת דמיון הנשבכים כיים גם באוצר מנחותו, ועה וועדים לאל את בטחנות החק היזגד והוא דבר שלא אפשר לקיים ושים לאל את בטחנות החק היזגד והוא שולם מתוכו שולמים מתagna בשום לב לכל אלה הוא ששולם היינגן מקדשי הקדושים שכש שוה מבכה אורתו כן הוא גם משחנקו. כי אין במקבוקה דמיוחא נשמת רבי עקיבא הלכת ומתגלית, והוא השש והמשחק ברו של משகן ליום אחרון הווא ייבו נגע בעני מלוכת של רומי, גם אנו זונגול בשם זו זונגאץ לזוקט למעלה את קומתנו שכפפה בגולה, ולא צוות על כל מה שיירשוינו מאה ד' אלקינו ולא נבו למתנתנו אף על שעיל אחר בארכ', ומלהה יאמנו דבר ה' לנביאו 'ראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר תאר'.

הוּא כִּי - יְמִינָה - מִזְמָרָה - גַּת - אֶלְעָזָר - וְאֶלְעָזָר

בבדיחתם של המרגלים מHIGHBALL לשדרה המהוות שבען עם ישראל לא לזרקן. המרגלים מHIGHBALL אל העם שירושב שם — "לא נוכל לפול את הנעם כי חזק הוא ממן"³⁶ — בלא להתייחס אל הארץ והזיהויה לעם ישראל. אבל יושע ולבב אמרם: "עליה נעה ורשותנו אורה", כי יכול נובל לה³⁷. הם מHIGHBALLים כל הארץ עצמה ואל הכהרת האלוהי שעם ישראל יש בה, דבר המסביר לעלות אליה ולראשת אותה, בין אם אין שם גויים ובין אם יש שם גויים בואפן עראי.

חומר ההבנה והוסר האמונה, בעצם ענן עם ישראל ותורה במציאות של קידוש החיים וקידוש הארויזות³⁹, הם אשר גורמו למאיסטן און חמודה על-ידי כל העם כולם, ונגנוו עטש על כל הדודו.

וְיַעֲשֵׂה יְהוָה

ארץ־ישראל מתוך תורה

הרבינו ירמיה בר נמי ומרגנאי על ציון, ומתווך כך נזכה לאלהולה שלמה.

שלמות ארץ-ישראל¹³

אסור לנו להסיח את הדעת משלימות ארץ-ישראל ומוקדשותה של ארץ-ישראל. אלה ולתמים צריך להפסיק את מחשבות ההבל שהקנו לנו מדיניות ולא יוותר. ואיתנו לא ייוו' מכאן. מברור באיגרות שאין זה משנה מצד מי באה והכפיה: יש עליינו חוב למעשה של מסדרי-הנשפטניים.

מצאות ישוב ארכ' ישראל, היא מעל כל מצואה. היא שורשית יסודית ו'כוללת כל התורה', גדרון צב' הארץ' (הרבנן) בדורות

سیاست و اسلام

ארץ-ישראל שколה כנגד כל המצוות

גם ללבינו ערך המקומות הזה מבחינת התורה והמצוות, ישנים דברים מפורשים אצל ח"ל
ש��ולוה מצוות שוב ארץ-ישראל כנגד כל המצוות שבתורה¹⁴. דבר נורא! בודאי הדגשה זו
לא באה להרים את כל המצוות. יש להבין שככל מצוותה היא פרט מתקן כל תורת¹⁵ ג' מצוות,
шибוב הארץ אינה פרט; היא מצוותם של היהודים כל-ישואל בארץ ישראל. והוא
התורה האמיתית הוא בארץ ישראל¹⁶, ובשאר מקומות, הוא כמוין נוכר, כדי שיכנסוו לארץ נדע
איך לקלים¹⁷.

בל נותר על זכות מזכויותינו בא"י

על דבר השאלת העומדת על הפרק בקשר עם הדוח' של הוועדה המלכובית. אם שי לוויתר על חלק מארכך ישראלי, הנה הדבר ברור ופושט דהילויה ליישראלי לותה. אבל ויתור על מה שהוא קדוש בקדושתו אוין ישראלי חלק גדול או חלק קטן הוא מבחינה לא הוודת בארצו ואין שום הבדל בין אם לא הוודת בכלל הארץ לא רק בהשללה כ"א שהתנוון לעבור בארץ התהונן שבעבור בכלל הארץ לא רק בהשללה כ"א שם בהר הארץ הטוב הזה הלבנוני' וכשהלא נתקבלה תפלולו לעברם בכלל הארץ לנגן אף לחלק מוקן הארץ. ואם מרעיה' שאמרדו עליינו איש מגני ציילון הוי נשבח זה לאלה' הדוד לארכיו' ובשביל זה נשבבו ארשי' של ננסן לאץ' נגרכם ממה כל האסונות שלנו וורבע בימה'ק' וככל הלויות הגדולות והארוכות, ק"ז לוייתר על חלק מהארץ דזה יותר מלא' הוודיה כ"א גם כופר בארץו; וכל אשר בשם ישראל כונה, אסור עליו' לכח את יהודתו ואת שיבתו לארץ ישראל כולה בין גובל בה בין לא' נולד בה כאשר כן מרעיה' נולד במצרים ולא היו' ישראל עוד ננסים לאץ' ואפעמיך' הי' נשבעה זו לעצמו ואם כי' גודל העוזן של אי' הדואת בארכ' להויה' כמה' גדל עזון זה לציבור שידבר בשם כל' ישראל, וכי'

ב' ב' של קץ פרורה באין.
ואנו ספק כי אם יגיעו הדברים ויצטרכו חילילה לחותם על כתוב הזה
בין לאמינו שמשמעו היה: והור איה שהוא מכל מוכנותן על ארץ ישראל,
נوح יתור להחותותם לכאין בחנותן יודיהם ולא יקצטו בנתינותן גן רוח.
26

כט' מיל' ימי אלקים הופיע'.
כט' שאומר כל ההרמן מן השמים חוץ מאות אחד הרי הוא כופר
בעצם, כי האומר כי ארץ ישראל אחד מלעדי הארץ חוץ משעל אחד הרי הוא גוטל
הבדשא אמר אמן ועוד ירושל' בז' ברוך

מצורע רביעית שעוטרינו לרשות הארץ שאר נתן האל יתברך יתעלה לאכזבינו לאכזבינו לאל-ליצ'חק וליעקב²⁸ ולא נועבה ביד וולתוין מן האומה או לשלמה, והוא. אפטרו להם הדורות והשרות קדש הארץ ושבותם בה כל לכס נחתי הא הארץ לרשע זאותה²⁹, והתלהם את הארץ³⁰ – וכן ככל הוה העני במצוותה ומוקמו בלבביה וצעריה, כבו שואב: ואמר אשר נסעהר לאכזבינו פטול להם בצעוזו וזלה בבלביה וצעריה, פטול להם בצעוזו וזלה בבלביה וצעריה, אשר האמור ואל כל שכן עבדה בהר ובשפלת ובגבעות ובחרום והים וג'ו³¹ שלא יניהם מנהם פטול וודחiae שמו מצוד, אמר ר' יעוזה בעין המוגלים על ר' השם באשר דבר ר' אלחנן³² לא לירא ואל חחה³³, ואמר ר' עוזר ובשלוח³⁴: האבס קדרש ברגע לאמר פרוש ורשות הארץ לאשר השראה לך לפס, וכשר לא בא לטלות מבארה הוה כבודה והמוראי אפי' ר' יהונתן³⁵? לא יער והבטהה, וזה הד' האמנון לו לא שמעתם בקרולו³⁶, [*הורה שהיתה מזוזה*]³⁷. אמר ר' בהודה³⁸ מלחתם שחייבים קזרין אורחה מלחתת מזוזה, וכן אמר גבריא סוטה³⁹: ברכות דבורי הילך ר' מלחתם ירושה ושבחת⁴⁰, ברכות שהרשיט שבח. ואל החשאב והמוראי כי מזוזה הוה זו, ולשון ספר⁴¹: ירושה ושבחת⁴² ברכות דברי הילך ר' מלחתם שבע עממים שנגענו⁴³ לאבדם, שאחכם החכם חהירם⁴⁴, אין דברך כן, שאנו צערינו להרוג האומה הוה בלחחים עמו ואם רצוץ להשלים נישלים עמהם⁴⁵, ועובדים באנאים ודעתם, אבל אכן לא נני נהגה בידם לאור ולמלות בן האומות בדורם. וכן אמר בר הרכז האומר המפינורו הילכו להם, קמארכס⁴⁶: הניגש הילך ר' מלחתם ירושה ושבחת⁴⁷ ברכות ברכות ברכות. ובמארכס⁴⁸: מלחתם ירושה והילך ר' מלחתם ירושה גמלים בו כבון מתייר כארוש ור' אמר כטבון⁴⁹: כל המקשים אשור מהדרון⁵⁰, המדריוון⁵¹ להושיב בה שבתינו. וכן אחר הרכז האומר המזוזים הנזוכרים⁵² אמר ר' צער אחר שבטנו לעבר הארץ⁵³ ולכברש להם אה ארץ שנער אה ארץ אשור וולותם המזקמות איזים ר' שאים, שנגענו⁵⁴ ברכות ברכות. ובמארכס⁵⁵: מלחתם ירושה והילך ר' מלחתם ירושה גומ' ודולס עצווים⁵⁶ ואורן קר כל מקשם אשור ר' אמר: דודushה של שעה תהרעה והורה אורה משבש איז' חדרה שארן לכבוש חיל והה לא עשה שעה. נצערינו בכירוב בכל הדורות. ואומר אני כי מזוזה שחכם מפליגים בה והיא יתרה ארץ' ישאל, עד שאדרואן⁵⁷: שכ' הויא זאמנה ודר בח'יל' הא בעיניך כנעד⁵⁸. שנאמר ורשיוני הוה מושבchap בדנלה ה' לאמר לאך⁵⁹: עבד ר' עבד אל-המשיחים⁶⁰, וזה הולת השם לאדרואן ורשיון דולדות שאדרואן, ברכות ר' עבד ר' עבד אל-המשיחים⁶¹ לשרת הארץ ורשותה בה. וא' מזוזה עשה לרודרה מתחייב כל יירז⁶² ממנה ואפי' בזון גלח, כירוד בחלמוד במקומות הרכבה. ולשון ספר⁶³: מעשה רבי הורה בנה בחרואה ו/or מתחן זרחה ו/or תנינה בנה או רבי ר' ירושה ורשו⁶⁴ שנ' שהו יצאים לאראן והגעו לפטלא⁶⁵ חרכו את ארץ' ישראל ותקופת את עייניהם ולגנו דמעתיהם קרו ודרם בגדיהם קרו ודרם מקאמת הוה ורשותה ורשותה בה שמתה והשתחתת⁶⁶ אמר יושיבת הארץ יישיבת הארץ יישיבת הארץ בגד כל מזוזות⁶⁷.

ארץ־ישראל איננה דבר חיצוני, קניין יציגו לאומה, ורק בדור הבא מגען למשה של התהאננות הכלכלית והוחוקת קיומה החמרי או אפילו הדרומי. ארץ־ישראל היא חטיבה עצמאית קשורה בקשר־הדים עם ואומה, מוגהה בסגולות פנימיות עט במציאות, ומתרו כרך־יאפֶשְׂטָרְלַסְטָר על התוכן של סגולות קדושה או ימי־ישראל, ולהתגיא לפועל את מעמך הבהיר, בשום השכלה רצינית לאנושית כדי אם ברוח ד' אשר על ואומה כללה. הטבעה הפעשית הרוחנית אשר בנשמה ישראלי, שהיא שולחת איז' קיוה בלבבם טביעים בכל תיווחות של ההרשות היראייה, ומורת היא את זרחותה העולגנה על־פי אותה המודה של רוח הקדושה העולגנה, הממלאת ים ועם עליון את לבב קדושי היריעון ועומקי המוחשנה השורגיין.

• Sir Elie Pissarro

... והקנה שדה
בஸורי אקונה בפרוארי ורושל' למאוי הולכהה
אמר רב ששה לומ' *שכובתיין עליו אונו
אופאל בעשתה בשעה ס' כד אמר רבआ אמר
לעובר וכוכבים ועשה ה'ג' אמר לעובר
כוכבים ועשה הווע'ג' דאמורה לעובר וכוכבים
יעבור הווע' ייוע' א' לא גובר ברנו ז'

3x 5.152

ט' : אָעֵג^{ט'}, דְּמֹרִים^{ט'} לַעֲכֵד^{ט'} כְּכָבֵס^{ט'} בְּבוֹת^{ט'} מְזֻזָּה^{ט'} סְבָבָה^{ט'} חֶרֶן^{ט'} יְסָלֵל^{ט'} הַנְּגָוָה^{ט'} רְכָנָן^{ט'}. הַבָּל^{ט'} מְזֻזָּה^{ט'} חֶרֶת^{ט'} הַיְשִׁיט^{ט'} מְפִיעִין^{ט'} דְּמֹרִים^{ט'} לַעֲכֵד^{ט'} כְּכָבֵס^{ט'} נְמָלֵךְ^{ט'} דָּמוֹרִיְתָה^{ט'} קְדָמָנוֹת^{ט'} בְּפָלָקָה^{ט'} הַדָּל^{ט'} (עַירְגָּוֹן ٩ ט'). הַהְיוֹן^{ט'} עַזְקָה^{ט'} הַהְבָּאָפָּקָה^{ט'} חָמָמָה^{ט'} הַמָּוָה^{ט'} הַתְּמָה^{ט'} דְּלָרְמָה^{ט'} הַמָּר^{ט'} לְאָוֹתָלָה^{ט'} הַלְּמָוִים^{ט'} שִׁי^{ט'} נְדִמָה^{ט'} יְחִימָיו^{ט'} לְהַגְּבָה^{ט'} מְיִיחִידָה^{ט'} וְקָוִוקָזָס^{ט'} כְּמִילָה^{ט'} סָה^{ט'} וְהַיְלָה^{ט'} כְּמִילָה^{ט'} מְכוֹן^{ט'} הַכָּל^{ט'} וְכָלָגָה^{ט'} הַלְּמָוִים^{ט'} מְלָאָה^{ט'} אַד^{ט'} סְלִינְגָרָה^{ט'} שִׁי^{ט'} כְּלָמְבָקָגָן^{ט'} בְּפָלָקָה^{ט'} מְגָבָן^{ט'} (מְגָבָן ٩ ט'). דְּמָה^{ט'} גְּמָגְמָה^{ט'} אַד^{ט'} סְלִינְגָרָה^{ט'}.

15-

ג'רין ללחמו כדי נמוש
כדי סס בקונט'ן ו לנ-
שא בנטה וככל לדתם בסוף
הו ימ' דבון:

כָּזֶגֶן ב'

וְאֵת שְׁנִי כָּל

¹⁵ יט' ברא' מהוויה לארכן לחיל או מארכן ישראל לחיל ואיש ישראל אבל מושגעה לארכן לארכן ישראל כבפני אותה לעלות אפיו מנה היפה לנו הר ואפללו מכם שובו ישראל אל מקום שרומו עכברם סעון, אז מושגעה מארכן ישראל לחיזקה לארכן ואילו מנה הרה לנו היפה [אלאיל מכם] שובו עכבר'ים למקם שרומו ישראאל:

אַתָּה בְּנֵי נָהָר

...
אם מקר לפלוני לאצח ? חוויה לאחרי ? ליבס את אהיה - אפרהי;
אהיה נושא נוה - ברוך הפקום שבענינו והוא יריד אחריווין...
ובכן אסוח
טבכני לבלר קרבן באזץ טראיל ג'אנט... איזה רודריך קורן צוות
ולגיטימי מקומו תרבי. ולויה של הויסר מה שאמרתו: "אזריך דיז' קסטון
אלא באזץ וויליאם", בון מה שאמרתו של אבא יאנק'ה לאזריך
ונורפה פאקרים בוניא באל. ובן אפרהי: "איזיק ד דאץ' דראיל
מלוקט". אצתבקתם לאזריך קרייזו: כל הדאטל ארכיב פאומן אזריך
ישראל בפנק לא השהה גון קעטס נאכ'... גו' וירא, אנט', פונז'
השוחטקהו לבא לאזריך יישראעל מי. הנטקען לברוך גורייניע בונר פאלא
מצא בל שט. ענה ל'מי' שטעה על זה: "דוקמא דמסה נאתח
לא בוכו לאי, כי ימבר דיפני לאיזוו..."

ונלומד מדור א' באנצט-טראבל' בעיר שרבה נסן ואל דיר בחזקה
לאנץ נאפלו בעיר שבחה טראבל', שכלל תדר אנצט' וטראבל דוחה לימי
שפל לאילו, וכל הדר בוחנה לאנץ' ודוחה 'למי און' לאילו... ובו
הוא אומר בדרכו: "ויענשנין גוטס מסטפה גענעל הא'" לה' לאמר: "כל
עבד לאילר אטערטיים" - לופר לא': כל פדר בחזקה לאנץ' ענעד עבדה
נער' (אקס) את מזכרים רוא בענודת בטמפליה מעיל בשלאר ארכז'ות חוץ
לאנץ' אף מאהה דעך פול נחפר לאילו, אטערטי: "ויענשנין גוטס שקריה
פְּלִיטָן בְּרִיתָה אַסּוֹרָה - שאָרָןְצָוֹת לֹא בְּלֹא כְּפָרְנוֹי"). ונענשנין גוטס: "כל
מקברור באאנץ' ליראל' אלא קברור פותח מקטנטען", וכן קשי' קשוחטן את יי'
שפטת בה יותר מפי שוחטן אליטה לאונר מונר... שבן אטערטי: "אינץ דונטה
קוקלט'ו מיטיס' קוקלט'ו אוור יהוינ'ה... רוגלה אונטאוי: מי שנונה ביביגלו
לדור בה ולא עשה בו כי אם צויה כי אין אונדו אליט' לאונר מונר, עונטה.
אנדרט: "בְּמִתְּבֵּנָה מִתְּבֵּנָה סְקָמָה תְּהֻנָּה בְּהַדְּבָרָה...
ונלומד מדור א' באנצט-טראבל' בעיר שרבה נסן ואל דיר בחזקה
לאנץ נאפלו בעיר שבחה טראבל', שכלל תדר אנצט' וטראבל דוחה לימי
שפל לאילו, וכל הדר בוחנה לאנץ' ודוחה 'למי און' לאילו... ובו
הוא אומר בדרכו: "ויענשנין גוטס מסטפה גענעל הא'" לה' לאמר: "כל
עבד לאילר אטערטיים" - לופר לא': כל פדר בחזקה לאנץ' ענעד עבדה
נער' (אקס) את מזכרים רוא בענודת בטמפליה מעיל בשלאר ארכז'ות חוץ
לאנץ' אף מאהה דעך פול נחפר לאילו, אטערטי: "ויענשנין גוטס שקריה
פְּלִיטָן בְּרִיתָה אַסּוֹרָה - שאָרָןְצָוֹת לֹא בְּלֹא כְּפָרְנוֹי"). ונענשנין גוטס: "כל
מקברור באאנץ' ליראל' אלא קברור פותח מקטנטען", וכן קשי' קשוחטן את יי'
שפטת בה יותר מפי שוחטן אליטה לאונר מונר... שבן אטערטי: "אינץ דונטה
קוקלט'ו מיטיס' קוקלט'ו אוור יהוינ'ה... רוגלה אונטאוי: מי שנונה ביביגלו
לדור בה ולא עשה בו כי אם צויה כי אין אונדו אליט' לאונר מונר, עונטה.
אנדרט: "בְּמִתְּבֵּנָה מִתְּבֵּנָה סְקָמָה תְּהֻנָּה בְּהַדְּבָרָה..."

مکالمہ